

Polazník

Noviny
obce Papradno

Ročník XXIV

2/2026

Dedina roka 2019

júl

Štvrťročník

Slovo starostu

Vážení spoluobčania, milí čitatelia!

Polovicu roka máme za sebou

Jún je aj mesiac, kedy bývajú zverejňované výsledky hodnotenia projektov a žiadostí obcí o finančné dotácie od štátu. Do dnešného dňa máme schválenú dotáciu z participatívneho-komunitného rozpočtu Trenčianskeho samosprávneho kraja na rekonštrukciu šatne DHZ Papradno vďaka vašim SMS hlasom, ktoré vyniesli tento projekt na 1. miesto v okrese. Momentálne sú skrinky so zásahovými oblekmi v priestoroch garáže a pri výjazdoch sa obliekame v priestore, v ktorom sa takmer nevidíme kvôli dymu, ktorý tam zostane po vytiahnutí Tatry 148. Šatňa bude zamenená s priestormi skladu. Dotácia bude použitá na nákup nových skriniek, dlažbu, nátery a nové elektrické rozvody. Práce budú realizované svojpomocne, čo je aj podstatou participatívneho rozpočtu. Úprimne sa teším z nastupujúcej, silnej generácie mladých hasičov, ktorí začali s hasičským športom, no dá sa na nich spoľahnúť aj pri požiaroch, ako aj pri výjazdoch s defibrilátorom, čo nie je jednoduchý zákrok. Pre DHZ máme schválenú aj dotáciu 5.000 € z Ministerstva vnútra SR na nákup výstroja či servis techniky.

Čo je v hre

V procese hodnotenia máme ešte projekt na SR na nákup malotraktora s čelným nakladačom, vyklápacou vlečkou a svahovým mulčovačom, ako aj projekt na výmenu strešnej krytiny domu smútku na Ministerstve financií SR. O túto dotáciu sme žiadali už dva roky, no nebola nám schválená a ak nebude ani tento rok, tak rekonštrukciu urobíme z rozpočtu obce, nakoľko voda zatekajúca cez poškodenú krytinu zničila takmer celé ostrešie, ktoré už opadáva, ako aj krokvy, ktoré sú prehnuté.

Stavebné práce v základnej škole

Špeciálne učebne fyziky, chémie, jazyková učebňa sú pred dokončením. Takmer na celom vrchnom podlaží je už nový kazetový strop s novými úspornými svietidlami a novou elektroinštaláciou. Rekonštrukciu čakajú aj nižšie podlažia a o pár dní, keď školu opustia žiaci tešiaci sa na prázdniny, začnú

Leto prináša príjemné a teplé dni

S akým obrazom sa vám spája leto? Dovolenky, prázdniny, slnko, príjemné večerné posedenia? Určite by toho bolo viac. Zamerajme sa cez letné dni na pozitívne, oddechové činnosti a nájdime si čas nielen na seba a svoju rodinu, ale aj na návštevu priateľov, aby sme sa navzájom obohatili a načerpali nové sily. Želáme vám príjemné prežitie leta so všetkým, čo k letu patrí!

Uvítanie detí narodených v roku 2025.

sa práce na výmene strešnej krytiny, opravy poškodených častí krovu a zateplenia stropu najvyššieho podlažia. Takéto rozsiahle práce so sebou prinášajú vždy určité prekážky a problémy, ktoré sa ľahšie zvládajú pri vzájomnej tolerancii a určitého sebazaprenia, preto chcem poďakovať pedagogickým aj nepedagogickým zamestnancom za trpezlivosť a ústretovosť a hlavne riaditeľovi za koordináciu a spoluprácu pri plánovaní prác tak, aby bol čo najmenej obmedzený vyučovací proces. Práce realizujeme aj cez víkendy a v popoludňajších hodinách.

Lepšia cesta k soche Panny Márie

Boli požiadavky na vybudovanie tejto cesty tak, aby bola zjazdná osobným autom a aby bolo navrchu parkovisko. Takto upravená určite nebude, nakoľko by sa stratil zmysel a podstata tohto pekného miesta. Uvedomujem si, ako sa behom pár desiatok rokov mení náš život. Kedysi na ten kopec ľudia nosili hnoj v batohu na chrbte a potom ešte celý deň robili hore na roli, aby niečo doposetovali a mali čo jesť. Súčasná generácia si toto nevie ani predstaviť a v dnešnej dobe máme problém urobiť si trošku turistiku, keď odmenou je krásny výhľad umocnený duchovnom tohto miesta.

Pozor na stromy

Bujnejúca vegetácia ako každý rok začína robiť problémy pri vývoze smetí, preto by som vás chcel poprosiť o orezanie konárov, ktoré pretŕčajú do cesty. A tu nejde čisto iba o smetiarov, ale o všetky autá, ktoré sa môžu poškodiť a v konečnom dôsledku na konároch sa nič neurodí, lebo sa to obúcha a môže to byť dosť finančne náročné, keď si vlastník vozidla uplatní nárok na náhradu škody.

Úpravy v knižnici

V krátkej dobe bude namontovaný aj nábytok v novej knižnici a potom príde preniešť do veľké množstvo kníh do nových priestorov. Pri prenose budeme potrebovať určite aj pomoc dobrovoľných zložiek, ale aj ochotných dobrovoľníkov. Verím, že spoločnými silami to zvládneme. Do knižnice vyberáme aj moderný evidenčný systém na princípe čiarových alebo QR kódov.

Čo je potrebné

Na urnovej stene budú dorožené poličky na sviečku. Tu budú môcť byť použité striktné iba elektrické sviečky, nakoľko vosk stekajúci z klasickej sviečky by poškodil stenu.

Pokračovanie na str. 2

Urnové miesta sa už dajú zaplatiť a rezervovať. Zvažujeme odpredaj kamennej budovy kováčne, ktorá je pre obec už nevyužitelná. Prijem z prenájmu pri tak malej úžitkovej ploche je nižší, ako budú náklady na údržbu tejto budovy. Na budovu bude spracovaný znalecký posudok a bude vyhlásená verejná obchodná súťaž v zmysle zákona.

Nový územný plán

Momentálne čakáme na vyjadrenia odborných inštitúcií k návrhu nového územného plánu obce, do ktorého sme sa snažili zahrnúť všetky vaše požiadavky, ktoré by mohli byť akceptované, a v blízkej dobe bude ešte verejné prejednanie tohoto návrhu, ktorý by sme chceli tento rok schváliť.

Udržujeme poriadok na cintoríne

Obec Papradno spravuje cintorín už desať rokov. Pravidelne tri až štyrikrát ročne sa kosí a čistia sa hroby s významnou pomocou dobrovoľníkov, a to predovšetkým dôchodcov. Veľkým problémom, ktorý sa pravidelne opakuje, je odkladanie rôzneho materiálu – od hliny, kameňov, zvyškov z betónov, plastových kvetov, rozbitých sklenených kahancov, kvetináčov či dokonca kobercov k plotu alebo ešte lepšie na opustené hroby. Okrem toho, že sa takto vytvárajú veľmi nepekné zákutia, je odpad vo veľkej tráve takmer nemožné pri kosení vidieť a ohrozuje samotných dobrovoľníkov. Myslíte si, že je správne, aby na lenivosť niektorých doplácali tí, ktorí sú ochotní zabudnúť na svoje zdravotné problémy a venujú svoj čas a často v horúčavách niekoľko hodín upratujú miesto posledného odpočinku našich blízkych ???

Keď si niečo prinesiem na svoj hrob, po splnení účelu som povinný to odpratať! Často sa stretávame s tým, že niekto už svoju kyticu či veniec nechce na hrobe, lebo už nie sú dosť pekné, ale položia ich na „susedný“ opustený hrob. Tento odpad tam zostáva a nemá ho kto odpratať, zarastie trávou, ktorú sa snažíme pokosiť až ten cintorín nejako vyzerá, no žacia hlava rozhádže zarastenú plastovú kyticu po ostatných hroboch.

V blízkej dobe pristúpi obec k reálnemu rušeniu nezaplatených a predovšetkým opustených hrobov, ktoré často ohrozujú ostatných návštevníkov cintorína. Stále sa tam nachádza viac ako 2 stovky hrobov, ktoré neboli vôbec uhradené od roku 2007 a sú zanedbané! Takéto už mohli byť podľa zákona niekoľko rokov odstránené, no obec k tejto veci pristupuje citlivo z dôvodu úcty k miestam posledného odpočinku našich predkov, no je potrebné urobiť poriadok a odstrániť poškodené náhrobné kamene a aj zlepšiť prístup k zaplateným miestam.

(zb)

Dobré vzťahy

udržíme a posilňujeme

Popri týchto rozvojových aktivitách obce sa snažíme udržiavať aj aktívny kultúrny a spoločenský život v obci a úprimne ma teší, keď sa na takýchto akciách stretáme a dokážeme sa spoločne aj zabaviť. Toto bude fungovať, kým budeme ochotní urobiť niečo pre druhých a tí to budú opätovať. Je to reťazová reakcia, ktorá sa vo väčších mestách už vytratila a postupne sa vytráca aj na dedinách, no verím, že u nás v Papradne nezanikne, lebo aj keď občas niektorý článok zhapruje alebo príde nový, ktorý chce túto súdržnosť rozbiť, tak sa nájdú ďalšie. Prajem vám príjemné dovolenky, šťastný návrat domov a hlavne pevné zdravie, rodinnú pohodu a dobrých priateľov.

Ing. Roman Španihel,

Matričné okienko

Svadby

18. apríla

Ján Štrbák
a Zuzana Rakovcová

25. apríla

Peter Gabriš
a Alexandra Drahošová

23. mája

Pavol Sulovec
a Paulína Klabníková

30. mája

Boris Uhlíar
a Katarína Šaržíková

19. júna

Jakub Pavlík
a Lucia Dubová

20. júna

Marek Dunaj
a Marika Hrošková

* Víťame vás

Teo Moravík
Alex Ondrejík
Matúš Furdzo
Benjamín Bučo

Zomreli

Karol Balážik (1935)	13.3.
Filoména Zboranová (1933)	9.5.
Ľudmila Trúchliková (1941)	12.5.
Milan Moravík (1959)	30.5.
Ján Majšík (1940)	31.5.
Miloslav Hanajík (1953)	2.6.
Ján Drábik (1951)	5.6.
Filoména Máčková (1932)	7.6.
Kamila Šardziková (1936)	7.6.
Helena Počiatková (1946)	13.6.
Michal Vašík (1954)	18.6.
Anatólia Zendeková (1940)	24.6.
Ladislav Adamčík (1952)	30.6.

Opustila nás

Dňa 13. 6. 2026 nás vo veku 80 rokov opustila Elena Počiatková, ktorá viacerými článkami prispela do nášho Polazníka. Rada písala o rodnej osade Křžel', ktorú veľmi milovala a kam sa rada vracala počas celého svojho života.

Odpočinutie večné daj jej, Pane!

Moji milí,

spomínajte na mňa v radosti, nie v slzách. Keď sa pri našich príhodách zasmejete, budem stáť vedľa vás.

Plasty by sa mali zbierať po novom

Na základe zmeny legislatívy pripravuje obec od ďalšieho roka spoločný zber plastov, tetrapakov a kovových obalov do jedného vreca, ktoré by sa zbierali priamo od brán domov (v prípade dostatočne širokej cesty pre zberové vozidlo) alebo od určeného miesta, ktoré bude iba na začiatku ulíc, kde sa nedostane zberový voz. Takýto zber by mal občanom skonfortniť triedenie komunálneho odpadu a prispieť tak k vyššej miere jeho vytriedenia. Zber sa bude realizovať raz do mesiaca, z čoho vyplýva, že vytriedené zložky sa budú vykladať iba v tieto pravidelné termíny a nebudú zberné miesta a hromady vriec po celej obci ako doteraz. Takto vyzbierané vrecia následne poputujú na triediacu linku, kde budú vyseparované jednotlivé zložky.

V našej obci

BOLO

4. až 6. apríla

sa začala na Kolibe v Papradne salašnícka sezóna. Počas veľkonočného víkendtu tu už tradične ochutnávame jahňacie špeciality.

5. apríla

sa priaznivci turistiky všetkých vekových kategórií zúčastnili **Veľkonočného výstupu na Holý vršok** už 16.-krát. Počasie bolo slnečné. Výstupu sa zúčastnilo 378 turistov, atmosféra bola výborná so súťažou o najkrajšie veľkonočné vajíčko, nechýbala tombola a pre deti boli pripravené súťaže s odmenou.

18. – 19. apríla

sme mohli obdivovať v estrádnej sále kultúrneho domu **chovateľskú prehliadku trofejí poľovnej zveri** ulovenej v r. 2025/2026 (str. 7).

26. apríla

obec Papradno zorganizovala v kinosále KD a amfiteátri pri OÚ už **16. ročník Stretnutia heligonkárov**. Svoj talent nám predstavilo 65 účinkujúcich v 25 vystúpeniach.

30. apríla

za spevu FSk Podžiaran postavili občania Papradna pri KD **máj**. Sprievodným podujatím bola **spomienka** na oslobodenie občanov Papradna v 2. svetovej vojne.

9. mája

deti zo ZŠ, MŠ, DFSK Podžiaranček, deti zo SZUŠ STELLA a FSK Podžiaran potešili naše ženy hodnotným programom, ktorým oslávili v kinosále KD **Deň matiek**.

10. mája

bola vo Farskom kostole sv. Ondreja v Papradne **slávnosť 1. svätého prijímania** 30 detí tretieho ročníka základných škôl našej farnosti.

10. mája

sa uskutočnilo medzinárodné **stretnutie na Javorníku – Stratenci**.

13. mája

organizovalo vedenie MŠ Jaseňnica v kinosále KD Papradno **1. ročník speváckej súťaže predškolákov Papradňanský slávik**. Viac na str. 14.

16. mája

sa uskutočnilo v KD Papradno regionálne kolo celoštátnej postupovej súťaže a prehliadky folklórnych skupín **Nositelia tradícií**. Zlaté pásmo s priamym postupom do krajského kola súťaže udelila odborná porota FSK PODŽIARAN Papradno za scénu Posní dzeň.

17. mája

bolo na Kolibe Papradno obľúbené podujatie **Bačova cesta**, ktoré je oslavou salašníctva v našom regióne. Súčasťou oslavy bola svätá omša a vysvätenie drevenej Kaplnky sv. Vendelína, patróna pastierov a roľníkov, ochrancu oviec a dobytky.

6. júna

sa v spolupráci SZUŠ STELLA Pov. Bystrica, obce Papradno, ZŠ s MŠ Papradno uskutočnil v kinosále KD **koncoročný koncert**, na ktorom účinkovali žiaci SZUŠ STELLA – EP Papradno. Deti úspešne prezentovali svoj talent hrou na hudobných nástrojoch, sólovým a zborovým spevom.

7. júna

sa v priestoroch centrálnej zóny obce a kultúrneho domu uskutočnil **Deň detí**. Uvedené podujatie organizovala obec v spolupráci so ZŠ s MŠ Papradno a DHZ Papradno (str. 13).

16. júna

v sobášnej miestnosti na obecnom úrade **uvítali do života 12 detí narodených v roku 2025**. Bolo pripravené malé občerstvenie, každému dieťaťu knižka, pamätný list, finančná hotovosť 170 eur a mamičkám kvietok s milým programom od detí z materskej školy.

13. júna

sa milovníci a priaznivci folklóru stretli v priestoroch kultúrneho domu a amfiteátra na **13. ročníku folklórneho festivalu V srdci Javorníkvo**. Viac na str. 12.

20. júna

sa konal v areáli pohostinstva Dallas **8. ročník vo varení kotlíkových špecialít**.

Mladí hasiči z **Baran tímu zapálili vatru pod Hájom**, ktorú si pripravili už na 3. apríla, no z dôvodu vyhláseného času zvýšeného nebezpečenstva vzniku požiaru sa muselo s tým počkať.

27. júna

sa uskutočnila oslava **100. výročia založenia Telovýchovnej jednoty obce Papradno**.

BUDE

Júl a august

počas prázdninových piatkov za pekného počasia sa uskutoční v amfiteátri pri obecnom úrade premietanie filmov, ktoré bude vždy vopred oznámené miestnym rozhlasom a plagátmi.

V mesiacoch júl, august a september pozývame občanov na slávenie svätých omší pri kaplnkách.

Termíny omší budú upresnené a zverejnené na sv. omšiach.

6. septembra

obec Papradno a DHZ Papradno organizujú traktorovú šou **Papradňanský boľceň**.

19. septembra

pozývame občanov na krajskú súťažnú prehliadku folklóru **No-**

sitelia tradícií, ktorú organizuje Považské osvetové stredisko Považská Bystrica a obec Papradno.

27. septembra

Farský deň, sv. omša – pokračovanie za úrodu sa bude sláviť v krojoch.

3. októbra

pozývajú zamestnanci M - baru Papradno milovníkov piva na **pivný festival**.

11. októbra

bude nedefné popoludnie patriť skôr narodeným občanom. Na slávnosti **Mesiac úcty k starším** žiaci ZŠ s MŠ Papradno, DFSK Podžiaranček i FSK Podžiaran potešia našich seniorov kultúrnym programom. Podujatie sa uskutoční v kinosále KD. V estrádnej sále bude **výstava ovocia a zeleniny**.

Programy budú upresnené prostredníctvom plagátov a oznámením v obecnom rozhlase.

Stratenec – aj v dnešnej dobe je dôležité nezabúdať

V nedeľu 10. mája sme sa opäť stretli pri pamätníku na vrchu Stratenec na hrebeni Javorníkov, aby sme si pripomenuli 81. výročie porážky fašizmu. Práve tu na vrchole Javorníkov sa zvädzali posledné boje II. svetovej vojny na našom území. Od roku 1969 sa na tomto pietnom mieste stretávajú nielen zástupcovia miest a obcí zo Slovenska a Českej republiky, ale aj široká verejnosť.

„Bud' misionárom tam, kde si!“

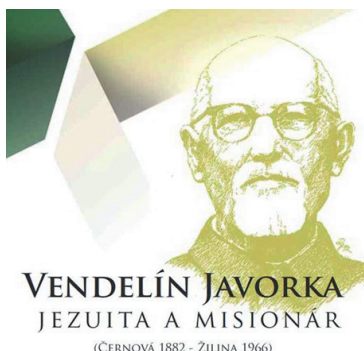
2026 - Rok Vendelína Javorku

Húževnatý a múdry syn našej zeme

Najbližšie mesiace budeme o jezuitovi Vendelínovi Javorkovi v našej Žilinskej diecéze počúvať častejšie. Oslovili sme generálneho vikára Žilinskej diecézy Martina Kramaru, aby nám priblížil niektoré pohľady na tohto vzácného človeka „našej zeme“.

S čím sa vám najviac spája Vendelín Javorka?

Obdivuhodný misijný zápal. Pokorné srdce horiace pre Krista a pre službu evanjeliu. Keď som sa začítal do jeho životopisu, veľmi rýchlo som začal vnímať, že ide o výnimočného človeka. Narodil sa v skromných pomeroch koncom 19. storočia neďaleko Ružomberka. No svoje dary a talenty využil naplno. Bol mimoriadne šikovný, ale aj nesmierne pokorný a odhodlaný slúžiť. To, že si ho pápež Pius XI. vybral pre svoj zámer – vybudovať kolégium pre misionárov do Ruska – nebola náhoda. Tento Slovák sa naučil niekoľko európskych jazykov, mal vynikajúce znalosti teológie, ale aj organizačné schopnosti a zdravý sedliacky rozum, čo mu umožňovalo byť lídrom, ktorý si vedel ľudí získať. Vybudoval a niekoľko rokov viedol nové pápežské kolégium: mohol do konca života zostať na akademickej pôde, on sa však pri prvej príležitosti ponúkol na misie a nechal sa poslať na Ďaleký východ do Číny. Po návrate do Ríma mohol odpočívať, veď mal za sebou naplnený život, ale napriek tomu, že mu málo chýbalo do dôchodku, znovu sa pýtal „do terénu“ a všemožne sa usiloval dostať do Ruska. Napokon sa mu to podarilo celkom inak, než si predstavoval: strávil v ruských gulagoch desať rokov na nútených prácach ako väzeň. To, čo by iného zlomilo, on vzal ako príležitosť, slúžil a ohlasoval tam, kde bol. Po prepustení z gulagu a nútenom návrate na Slovensko sa stále pokúšal vrátiť tam, odkiaľ by iní po daných skúsenostiach zutekali. I hoci mu to nebolo umožnené a dožil u nás v Žiline, jeho tichá kňazská staroba je pre mňa takisto obdivuhodná, pretože aj napriek štátnemu prenasledovaniu rehoľníkov zostal do posledného dychu verným svedkom Kristovho evanjelia. Misia, služba, zápal, pokora... Bol to nevšedne húževnatý, múdry syn našej zeme, na ktorého môžeme byť právom hrdí a ktorý si zaslúži,

aby sa o ňom dozvedeli aj ďalšie generácie. Vzácný, inšpiratívny muž.

Ako môžu prežívať veriaci Rok Vendelína Javorku vo farnostiach a v rodinách?

Budem veľmi rád, ak sa nám podarí vzbudiť záujem o poznanie jeho života v našich farnostiach a rodinách či už prostredníctvom homílií, katechéz, modlitieb a adorácií, ktoré chystáme, takisto prostredníctvom webovej stránky a veľmi pekného filmu, ktorý o ňom natočili ľudia, čo sa nechali zapáliť jeho svedectvom. (Mimochodom, aj pri tom filme sa opakuje, čo som si v súvislosti s Javorkom viackrát všimol: kto sa stretol s jeho životom a bližšie ho spoznal, toho sa Javorka dotkol, nadchol ho, nezabudnuteľným spôsobom zasiahol do jeho vlastného príbehu – a som preto veľmi vďačný Matúšovi Demkovi a jeho tímu za ich prácu na dokumente „Misia nekončí“ – určite stojí za to pozrieť si ho či už doma v rodine, alebo na spoločnom premietaní vo farnosti). No a cieľom, samozrejme, nie je len poznanie samotného Javorku, ale inšpirovanie sa jeho misijným zápalom: „bud' misionárom tam, kde si“ – to je leitmotív celého Roka, ktorý mu chceme venovať. On sa nesťažoval na okolnosti, pracoval pre Krista tam, kde sa nachádzal, bez ohľadu na ťažkosti. My dnes žijeme v iných časoch a máme iné problémy, ale každý z nás, každý pokrstný má stále zodpovednosť za šírenie evanjelia: misia nie je len vecou tých, čo cestujú kamsi na druhý koniec sveta. Je to aj moja, tvoja úloha.

Takže je tu príležitosť znova sa nad tým zamyslieť a vo svetle Javorkovho svedectva hľadať cesty, ako my sami môžeme priviesť aspoň jedného človeka či jednu rodinu v našom okolí bližšie ku Kristovi. Navyše, od niekoľkých ľudí som počul, že sa v neriešiteľných životných situáciách obrátili s prosbou o Javorkov príhovor, a veci sa pohli k lepšiemu. Aj to môže byť inšpiráciou pre modlitby v našich rodinách.

Môže byť život Vendelína Javorku zaujímavý aj pre neveriacich?

Bezpochyby. Nielen jeho cieľavedomosťou, usilovnosťou a heroickou službou, ktorá mala medzinárodný presah a na ktorú môže byť každý Slovák zdravo hrdý. Sú tu aj ďalšie skutočnosti. Napríklad výstraha pred spomienkovým optimizmom, ktorý viacerých stále drží v súvislosti s vládou komunizmu. Pripomenúť si, ako sa v daných časoch strieľalo do misionárov, likvidovali sa rehole, že ľudia s iným pohľadom na svet boli bez súdov posielaní do gulagov – je poučné nielen z „náboženského hľadiska“. Keď som čítal, aké bludy a nezmysly o pápežskom kolégiu Russicum, ktoré Javorka viedol, písala komunistická propaganda, až sa mi veriť nechcelo, že čosi také vôbec bolo možné. Pápež nemal vojsko, ale komunisti sa báli aj jeho misionárov, a tak proti nim všemožne brojili a bojovali. Javorkov príbeh je fascinujúcim svedectvom danej doby, ale aj stále aktuálnou pripomienkou toho, že naša zem dala svetu synov a dcéry, ktorých práca ovplyvnila mnohé životy vo svojom blízkom i ďalekom okolí, a zostávajú tak prameňom zdravého sebavedomia aj pre naše dnešné úsilia.

Korene Vendelína Javorku

Je akosi príznačné, že z Černovej, ktorá je rodiskom Andreja Hlinku a miestom významných udalostí z roku 1907, pochádza aj Vendelín Javorka, ktorý sa tu narodil 15. októbra 1882.

Často sa uvádza, že Vendelín sa narodil ako najstaršie z desiatich detí Michala Javorku a Márie, rodenej Hlinkovej. Genealóg Bohuš Kaliarik spresňuje, že detí bolo až 11, mnohým však nebol dopriaty dlhší život. Pred Vendelínom sa narodili Terézia a Johana, na tomto svete si však nepožili ani rok.

Dlho bolo známe, že Javorka je Hlinkovým synovcom. Bez

ohľadu na to, aké rodinné väzby boli medzi Hlinkom a Javorkom, je jasné, že starší príbuzný mal na mladého Vendelína veľký vplyv. Andrej Hlinka bol vôbec prvým kňazom, ktorý pochádzal z Černovej. V jeho šľapajach sa vydal ako druhý v poradí práve Javorka, ktorý Hlinku chápal ako osobnosť a do istej miery aj vzor. „Od Javorkovho detstva bol s ním v osobnom kontakte, ktorý sa rozvíjal prakticky až do Hlinkovej smrti.“

Vendelín Javorka

ako zakladateľ Russica

Javorku vysvätili za kňaza v roku 1915 a o desať rokov na to ho jeho jezuitský generálny predstavený zavolať do Ríma. Mal sa pripraviť na misie a študovať ruštinu. Už vo februári 1928 posvätili základný kameň pápežského kolégia Russicum. Javorka bol jeho prvým rektorom, vymenovali ho 24. októbra 1929 a túto funkciu zastával do roku 1934.

Javorka ako vôbec prvý slovenský rímskokatolícky kňaz si osvojil byzantsko-slovenský obrad, navyše ovládol šesť jazykov a vedel vynikajúco organizovať. Tieto dôvody dopomohli k tomu, aby Russicum ako jeho prvý rektor viedol páter Javorka. Osobne si to želal aj sám pápež Pius XI. Javorkovi sa podarilo obnoviť príľahlý chrám sv. Antona-opáta, ktorý celý zrekonštruoval a prispôbil na byzantsko-slovenskú liturgiu. „Zariadil interiér chrámu, bohoslužobné zariadenie a chrám pripravil na slávnostné posvätenie, ktoré sa uskutočnilo v nedeľu 30. októbra 1932. Vendelín Javorka dal Russicu v prvých rokoch jasné smerovanie a pripravil ho po stránke tak materiálnej, ako aj duchovnej.“

Rodený misionár

Po odchode z funkcie prvého rektora Russica v roku 1934 sa dostáva na vytúžené misie, začína pôsobiť v Mandžusku, odtiaľ prichádza do Šanghaja. Neskôr uvažuje o zbližení sa Ruska s katolíckou cirkvou. „Javorka chcel ísť na misie, už keď sa rozhodol o svojom povolaní. Jeho príbuzný, kňaz Andrej Hlinka, ho vyzýval, aby sa rozhodol pre dráhu diecézneho kňaza, no Javorku to ťahalo k jezuitom, kde videl naplnené svoje povolanie.“

Jezuita Milan Hudaček hovorí o Javorkovi ako o človeku, ktorý sa

Pokračovanie na str. 5

Pokračovanie zo str. 4

dal do služieb pápežovi na celý život. „V jeho dobe to znamenalo slúžiť ruským emigrantom všade, kam ich nepriazeň doby rozohnala po svete. Emigranti po boľševickej revolúcii (1917) utekali pred prenasledovaním doma na všetky strany. Javorka slúžil ruským utečencom najprv v Ríme, potom v Číne (1934-39), neskôr v Rumunsku (1941-45) a ako väzeň priamo v Rusku (1945-55).“

Zajatie na Bukovine

V závere roka 1941 začal Javorka pôsobiť v rumunskej Bukovine. Počas oslobodzovania Rumunska pred Červenou armádou zutekalo a skrývalo sa veľa gréckokatolíckych kňazov. „Javorka pravdepodobne ešte nevedel o obsadení, až kým ho NKVD jedného dňa v roku 1945 z vlaku vyviedla a odtransportovala do Kyjeva. Administratívnym výnosom v Moskve vládnym zmocnenec rozhodol o jeho 10-ročnom odsúdení do pracovných táborov na severozápadnom Urale,“ hovorí Hudaček. Prešiel dvanástimi táborami GULAG. Dostal tam šedý zákal, na jedno oko oslepol úplne. Skúsenosť gulagov Javorku akoby očistila a viac preduchovnila. Väzni na ňom obdivovali jeho nesmiernu pokoru.

Návrat domov a strasti s ŠtB

Po dlhých rokoch na misiách a desiatich rokoch v gulagu sa

poloslepý Vendelín Javorka vracia do Československa. Bolo to presne 21. apríla 1955. Návrat bývalého trestanca zo ZSSR bol podozrivý, a preto mal neustále v päťach ŠtB, ktorá si myslela, že je vatikánskym špiónom. ŠtB na neho nasadila mladšieho kolegu, udavača z rímskeho kolégia, ktorému vybavili prerušenie trestu. „Bezpečnosť si nevedela vysvetliť, ako je možné, že po vypovedaní zo ZSSR sa Javorka bez problémov usadil v ČSSR, a nasadili na neho siete agentov.“ Vatikán sa pred vojnou i po nej totiž skutočne hemžil špiónmi viacerých štátov.

Posledné žilinské roky

Vendelín Javorka, fyzicky chorý a poloslepý, dožil svoj pozemský život v Žiline. Svoju dušu odovzdal Bohu 24. marca 1966. Na zachovaných fotkách z posledných rokov vidíme impozantného starca s neodmysliteľnou bradou. Pôsobil majestátnym dojmom, ale bol pritom vždy úctivý a nenápadný.

„Javorka nebol komplikovane uvažujúci intelektuál, ale skromný, jednoduchý a hlbavý človek, ktorý si udržal svoju v podstate ľudovú spiritualitu až do konca života. Kto sa začne bližšie zaujímať o Javorkovu osobnosť, toho si celkom iste podmaní,“ uzatvára historik Róbert Letz.

Spracované podľa:
Životopis Vendelína Javorka

Martin Hruška,
farár papradňanský

Dňa 7. júna 2026 nás vo veku 64 rokov života a v 36. roku kňazstva náhle opustil **vdp. Alexander Staník**.

Pán farár Staník bol v rokoch 1992 – 1997 správcom papradňanskej farnosti. Venoval sa deťom a mládeži, za jeho pôsobenia mladí pripravovali hrané jasičkové pobožnosti, organizoval rôzne duchovné a športové aktivity.

Má veľkú zásluhu na výstavbe Kostola Božského srdca Ježišovho v Brvništi.

Odpočinitie večné daj mu, Pane!

Slávenie svätých omší v chotári počas leta

26. júl

Sviatok sv. Joachima a Anny
Svätá omša o 11.00 h v Kaplnke sv. Vendelína na Kolibe v Papradne.

16. august

Svätá omša o 14.00 h s Farnosťou Štiavnik pri Kaplnke Nanebovzatia Panny Márie na Ščivnickém v Papradne.

23. august

Svätá omša o 11.00 h a požehnanie nového kríža na Vrchovej v Papradne.

30. august

Svätá omša o 14.00 h pri Kaplnke Panny Márie na Holom vrchu v Brvništi.

6. september

Výročná farská poklona vo Farskom kostole v Papradne.

13. september

Svätá omša o 14.00 h pri Kaplnke Sedembolestnej Panny Márie Pod Suchú v Papradne.

20. september

Pobožnosť Krížovej cesty o 12.30 h na Holý vršek v Papradne.

Svätá omša o 14.00 h na Holom vršku pri soche Panny Márie – Ochrankyne Papradňanskej doliny v Papradne

27. september

Farský deň

Svätá omša o 10.00 h vo Farskom kostole v Papradne s poďakovaním za úrodu a za nositeľov ľudových a kresťanských tradícií.

Deti z eRka v Rajeckej Lesnej

Deti zo spoločenstva eRko sa 9. 5. 2026 spolu s animátormi zúčastnili už štvrtýkrát Misijnej púte detí v Rajeckej Lesnej, ktorú organizuje práve eRko Žilinskej diecézy. Téma tohtoročnej púte bola „Misionár srdcom“ – pozvanie pre deti objavovať, ako sa môžu stať svedkami Ježišovej lásky tam, kde žijú. Účastníci sa zároveň pripojili k jubilejnému roku svätého Františka z Assisi. Popri sv. Františkovi deti spoznávali aj postavu kňaza Vendelína Javorku, ktorému je venovaný diecézny rok v našej diecéze. Misijný rozmer púte umocnili obetné dary (tento rok to boli zubné kefky), ktoré deti priniesli v úctyhodnom počte 790 ks a organizátori ich odovzdali Diecéznej charite Žilina.

Do Rajeckej Lesnej prišlo približne tisíc účastníkov. Program sa začal spievaným misijným ružencom, počas ktorého sa deti modlili za jednotlivé časti sveta. Cez scénu a katechézu po skupinách potom objavovali životné príbehy sv. Františka a Vendelína Javorku. Slávnostnú svätú omšu celebroval žilinský biskup Tomáš Galis a službu lektorov počas svätej omše veľmi dôstojným spôsobom zabezpečili práve deti z Papradna, za čo im veľmi pekne ďakujem. Biskup v kázni deti povzbudil k mottu diecézneho roka „Buď misionárom tam, kde si“ a pripomenul príklad Vendelína Javorku, ktorý napriek prenasledovaniu a väzneniu zostal verný Ježišovi. Verím, že každý z nás môže byť misionárom tam, kde sa nachádza. Netreba na to veľké skutky ani obety, častokrát stačí úsmev, podaná ruka, pozdrav či chvíľa času, ktorú venujeme druhému.

Mgr. Veronika Krátka

Kaplnka sv. Vendelína

Krásny Papradniansky chotár často využívame na prechádzky. Keď ideme na Vrchovú ku kaplnke, radi sa zastavíme na Kolibe u Hanky Beníkovej. Posedieť si, pokochať sa nádhernou okolitou prírodou, ulahodiť duši. A ochutnať výrobky z ovčieho mlieka, ktorými je Koliba známa široko-daleko. Nedávno v areáli Koliby pribudla Kaplnka sv. Vendelína, a tak sa 17. mája splnil dlhoročný sen Hanky Beníkovej. Spýtali sme sa jej, čo bolo podnetom na jej výstavbu a ako vznikla takáto krása.

Ako vznikol nápad postaviť kaplnku? Výstavba takéhto objektu je náročná. Čo všetko si musela pri jej výstavbe zvládnuť?

Tento nápad vznikol asi pre 7 rokmi. Nakoľko môj syn mal rád turistiku, na potulkách Slovenskom ho zaujalo jedno miesto, kde sa nechal uniesť drevenou kaplnkou, a odporučil nám ako rodine ho navštíviť. Kaplnka vo mne vzbudila túžbu postaviť niečo takéto v našom chotári. Často som sa doma zaoberala myšlienkami na tento projekt, ktorý sa stal mojim snom. Pri rozovoroch v rodine sme sa rozhodli, že najlepšie by bolo postaviť kaplnku v areáli Koliby. Následne som oslovila dvoch bratov Juraja a Adama Rektoríkovcov a predložila som im svoj plán a konzultovala som ho s nimi. Títo chlapci sa spojili s projektantom Lukášom Fojtíkom a môj sen sa začal naplňovať. Musela som vybavovať mnohé povolenia a potvrdenia ohľadom stavby, v čom ma veľmi podporovala moja dcéra Erika s rodinou, náš starosta Roman Španihel a náš pán farár Martin Hruška. Pán farár mi pomohol i s navrhnutím interiéru. Tento je veľmi výstižný a pekný. Realizoval ho Janko Kukurdík, ktorý dokáže spraviť v rezbárčine všetko a veľmi dôkladne a pekne. Janko mi robil už viac vecí a so všetkým som veľmi spokojná.

Kaplnka sa začala realizovať pred dvoma rokmi a tento rok sa šťastlivo dokončila. Jej vysviacka bola 17. mája 2026 a je zasvätená sv. Vendelínovi, patrónovi oviec, kráv a poľnohospodárov.

Aké sú prvé ohlasy ľudí?

Už na vysviacke boli prítomní nadšení týmito krásnym dielom. Ohlasy sú veľmi pozitívne, z čoho mám veľkú radosť. Na základe pozitívnych ohlasov mám veľa záujemcov a telefonátov od ľudí zo Slovenska, ktorí by chceli prísť ako zájazd na toto miesto a kaplnku navštíviť. Na záver by som sa chcela veľmi poďakovať všetkým, čo priložili ruku k dielu, a aj sponzorom, ktorí jej výstavbu podporili. Tiež by som si želala, aby sa kaplnka stala útočiskom a duchovným obohatením ľudí, ktorí ju navštevujú.

Prajeme ti, aby sa splnili všetky tvoje priania. A keďže si nedávno oslávila 70. narodeniny, prijmi nielen od nás, ale aj od všetkých návštevníkov Koliby, kde sa spája poctivá práca s duchovným pokojom a krásou, želanie, nech ti tvoja práca naďalej prináša radosť a nová kaplnka nech je pre teba i celú rodinu miestom pokoja, ochrany a požehnaní. Prajeme ti do ďalších dní pevné zdravie, šťastie a neutíchajúcu životnú energiu. (ap)

Keď zvony odletia do Ríma: Papradno ako jedna z mála obcí vzácnej tradície

Veľkonočné obdobie v našej farnosti nie je len o dňoch voľna, ale aj o živom dedičstve, ktoré nám závidia i v iných kútoch Slovenska. Na Zelený štvrtok sa po večernom speve „Sláva Bohu na výsostiach“ naše kostolné zvony slávnostne odmlčia. Podľa tradície „odlietajú do Ríma“ a ich hlas nahradia rapkáče.

Ručné rapkanie: Tradícia, ktorá inde zaniká

Hoci sa staré drevené rapkáče stále nachádzajú vo viacerých zvonových komorách po celom Slovensku, vo väčšine obcí na ne už len sadá prach. Iba niekde ich nahradili elektrické pohony ovládané zo sakristie alebo sa od tejto tradície upustilo úplne.

V Papradne je to inak. My stále patríme k tým pár vzácnym miestam, kde sa zachovalo poctivé ručné rapkanie priamo vo veži. Je to fyzicky náročná tradícia, ktorá si vyžaduje ochotu a čas, no práve vďaka tomu má u nás Veľká noc svoju neopakovateľnú atmosféru. O to, aby sa počas veľkonočného ticha ozýval zvuk drevených rapkáčov a ich hlas tak skoro nezanikol, sa už pár rokov svedomito stará rodina Balušíková.

Sme hrdí na to, že túto službu vykonávajú už tri naše generácie: otec Miroslav Balušík, synovia Boris a Ľuboš a k tejto vzácnej tradícii už vedieme aj najmladšieho člena našej rodiny vnuka Jakuba. Pre nás to nie je povinnosť, ale poslanie – odovzdávať toto dedičstvo našich predkov ďalej. Pri rapkaní nám vždy asistujú aj Vladimír Belás, Samuel Klabník a ďalší priatelia.

Náš storočný unikát:

Máme to šťastie, že na kostolnej veži disponujeme dvoma rapkáčmi: jeden z nich, ten väčší, je skutočným technickým pamiatkovým skvostom – bol vyrobený v roku 1926.

Práve tento rok teda oslavuje svoje úctyhodné 100. narodeniny! To, že tento mechanizmus celé storočie stále slúži svojmu účelu a nie je len zabudnutým kusom dreva v kúte veže, svedčí o sile našej komunity a úcte k práci našich predkov.

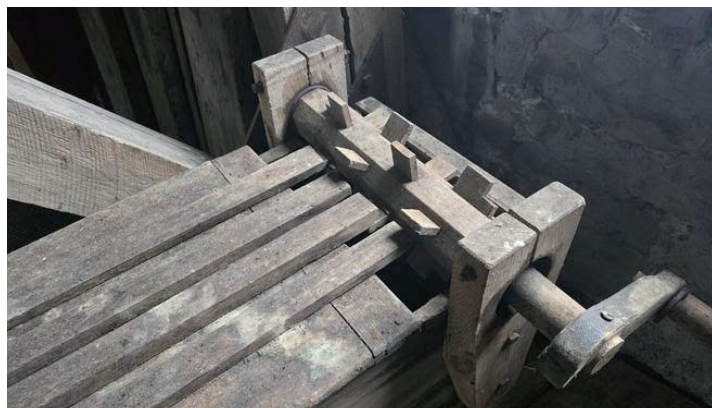
Sme hrdí na to, že pri tejto tradícii sa vo veži striedajú už tri generácie ľudí. Od skúsených pamätníkov až po našich najmenších členov. Práve toto spájanie generácií zaručuje, že vzácny zvuk rapkáčov v Papradne len tak nezanikne.

Kedy nás v obci začujete?

Na Zelený štvrtok, Veľký piatok, Bielu sobotu.

Budme hrdí na to, že naše tradície nezostávajú len v kronikách, ale že stále žijú priamo nad našimi hlavami.

Boris Balušík

Aktuality z CSS Obce Papradno

Sme vďační za to, že v máji do nášho zariadenia prišli mladí dobrovoľníci z 2. ročníka odboru praktická sestra zo SZŠ Považská Bystrica. Vyzdvihujeme ich vysoko ľudský, empatický a zároveň individuálny prístup ku klientom nášho zariadenia. Počas dvoch dní mladí študenti ukázali, že majú vzťah k povolaniu práce s ľuďmi.

Prvá skupina siedmich dobrovoľníkov sa dopoludnia venovala programu, ktorý si pripravili k oslave Dňa matiek, pomáhali pri občerstvení a príprave kávy. Popoludní boli naši klienti vďační za individuálne rozhovory, ktoré s nimi študenti viedli.

Ľstmi dobrovoľníci odprezentovali s individuálnym prístupom ukážky poskytovania prvej pomoci, ktoré okrem našich klientov zaujali aj deti z MŠ Papradno. Popoludní bol priestor pre vychádzky do parku a venovali sa aj individuálnej a spoločnej komunikácii. Niektoré študentky išli k ležiacim klientom a jemne im ponatierali a pomasírovali ruky, chodidlá aj predkolenia a pritom s nimi viedli milé rozhovory. Z vyššie uvedeného vidno, že študenti sú vedení určite aj v škole k profesionálnemu a empatickému prístupu a komunikácii. V budúcnosti by sme sa potešili, keby aspoň niektorí z nich prišli do nášho zariadenia ako dobrovoľníci.

V júni sa konala milá púť do Kaplnky sv. Vendelína na Kolibe. Napriek upršanému počasiu prišli klienti nášho CSS Obce Papradno spolu so zamestnancami a niektorými bývalými zamestnancami. Púte sa zúčastnili aj pozvaní hostia z iných zariadení poskytujúcich sociálne služby: z Hornej Marikovej, Pov. Podhradia a Pov. Bystrice – z Lánskej ulice a zo zariadenia Lúč a tiež z OZ Zdravá duša.

Po svätej omši, ktorú celebroval náš pán farár Martin Hruška, sme si urobili pekné fotky na pamiatku a presunuli sme sa na Kolibu, kde nás čakalo pohostenie a kavička od Hanky Beníkovej.

Touto cestou sa chceme poďakovať všetkým, ktorí sa vlastným pričinením postarali o pestrosť ponúkaných dobrôt či už sladkých, alebo slaných. Veľké poďakovanie patrí aj pani Hanke, ktorá nás prijala s otvorenou náručou a na vlastné náklady nás pohostila syrovými dobrotami, kavičkou a aj štamperlíkom na zdravie.

Po pohostení a príjemných rozhovoroch sme sa rozišli do svojich domovov. Všetci sme odchádzali s pocitom krásne prežitého dopoludnia a v srdciach sme si odnášali povzbudzujúce slová z vypočutej homílie.

Vedenie CSS Obce Papradno

V kaplnke bola omša pre seniorov.

Ocenenie si na chovateľskej prehliadke prevzali František Hromádík a Milan Strašík.

Naši turisti

Aktivity Turistov obce Papradno sa v tomto roku zamerali hlavne na opravu prístreškov, orientačných tabúl a čistenie ohnisk na Stratenci pri Troch krížoch. Pri stavničke Podjavorníkom vymenili zábradlie, opravili schody a vyčistili okolie. Pri prácach pomáhali aj členky Jednoty dôchodcov Papradno, pri zabezpečení materiálu a jeho vývozu na Javorník obec Papradno a finančne prispel aj Karol Janas, primátor mesta Považská Bystrica.

Na Veľkonočnú nedeľu pripravili pre turistov zo širšieho okolia XVI. ročník veľkonočného výstupu na Holý vršok.

Jarné brigády vystriedal v júni trojdňový výlet do Starej Ľubovne, kde v rámci oddychu navštívili Ľubovniansky hrad, skanzen, bludisko pod hradom, kúpele Vyšné Ružbachy, Hniezdne a pútnické miesto Litmanová.

Sviatok poľovníkov

V obci Papradno sa po roku opäť uskutočnila chovateľská prehliadka, na ktorej mohli návštevníci obdivovať viac ako tisícku trofejí poľovnej zveri ulovenej počas uplynulej poľovnej sezóny v okresoch Považská Bystrica a Púchov.

Chovateľská prehliadku trofejí organizovala Obvodná poľovnícka komora so sídlom v Považskej Bystrici a Regionálna organizácia Slovenského poľovníckeho zväzu Stredné Považie a miestne poľovnícke združenie Javorník. „Pre poľovnícke združenie Javorník bolo veľkou poctou sa opäť podieľať na organizácii tejto výstavy. Napriek desiatkam hodín práce je pre nás zadosťučinením, že aj vďaka nej sa nám darí prezentovať činnosť poľovníkov, ktorá však spočíva najmä v starostlivosti o životné prostredie a zver v našich revíroch. Aj preto bola výstava sprístupnená najskôr pre deti z materskej a základnej školy. Vďaka komentovanej prehliadke sa mohli mnohí dozvedieť o význame poľovníctva pri ochrane zveri a o jej živote, pretože práve práca s deťmi a mládežou má pre poľovníkov veľký význam,“ priblížil Miroslav Galko, predseda PZ Javorník.

Celkovo mohla poľovná aj nepoľovná verejnosť obdivovať 1004 kusov trofejí. Všetky ohodnotila hodnotiacia komisia a 135 z nich dosiahlo bodovú hodnotu na udelenie medaily. Súčasťou podujatia bolo aj slávnostné odovzdávanie medailí oceneným osobnostiam za rozvoj poľovníctva na Slovensku, ktoré odovzdal štátny tajomník Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR Jozef Smatana. Divácky zaujímavou časťou chovateľskej výstavy je pravidelne aj súťaž vo vábení jeleňov Memoriál L. Pencika, vďaka ktorej sa môžu návštevníci započúvať do zvukov, ktoré môžu počuť v našich lesoch najmä počas ruje.

Futbalový klub v obci Papradno

Založenie futbalu v obci Papradno sa datuje do roku 1926. Iniciátorom založenia bol vtedajší riaditeľ štátnej školy v Luhuoch Ján Uškovič. Postupne sa futbal stával medzi mládežou, ale aj medzi mužmi stále populárnejší. Od roku 1932 možno hovoriť o organizovanom futbale. Významnou investíciou sa stalo v roku 1932 darovanie pozemku - v tom čase pasienku, urbárskou obcou, na ktorom sa postupne budovalo ihrisko. Už v tomto roku sa tu odohrali prvé futbalové zápasy s Považskou Bystricou a Bytčou. Obidva zápasy podľa dostupných informácií skončili výhrou našich futbalistov.

Ako sa menil názov futbalového klubu od jeho založenia

Futbalový klub od svojho založenia niesol názov **Športový klub Papradno** a jeho predsedom bol v rokoch 1926 -1944 už spomínaný riaditeľ štátnej školy Ján Uškovič. Od roku 1944 -1960 nastala zmena v názve klubu na **Sokol Papradno**. Futbalisti Sokola Papradno dosiahli v roku 1947 výrazný úspech, keď zvíťazili v Trenčianskej divízii. Pod tento úspech sa výrazným spôsobom podpísal miestny kaplán Pavol Vanko, ktorý v tom čase bol predsedom futbalového klubu.

Podľa zachovaných informácií do futbalového mužstva patrili Kamil Grajcarík, Jozef Vachalík, Jozef Lapúnik, Slavomír Moravík, Albert Brezničan, Ignác Pacúch, Vojtech Hikaník, Ondrej Tarožík, Viliam Turičik a Ondrej Gáborík. Naším rodákom vypo-máhal aj nadpor. Karol Slobodník, ktorý bol zamestnancom Stanice národnej bezpečnosti. V rokoch 1950 -1953 úspešne viedol dorastencov a žiakov pán Milan Pilátik. Počet žiakov, ktorí sa venovali futbalu v tomto období, stúpol na 134. Tí, ktorí poznali pána Pilátika, tvrdili, že ak mal záujem o niektorého žiaka, vedel mu vyrobiť registračku svojou šikovnosťou na počkanie.

V roku 1950 získali naši dorastenci titul majstra Žilinského kraja pod jeho vedením. V roku 1960 sa zmenil názov futbalového klubu zo Sokola Papradno na **TJ Žiar Papradno**, tento názov klubu je aj ku dnešnému dňu.

Budovanie areálu ihriska

- 1957 bolo ihrisko rozšírené o pozemky pani Heleny Harišovej a pána Ignáca Baša, ktorým boli poskytnuté náhradné pozemky v inej časti obce.
- 1958 sa vybudovali šatne pre športovcov.
- 1972 sa drevené oplotenie ihriska nahradilo oplotením z pletiva.
- 1989 bola vybudovaná garáž pre autobus.
- 1996 sa začalo s výstavbou tribúny.
- 2000 boli staré šatne prerobené na bufet.
- 2005 rekonštrukcia trávinatej plochy ihriska.
- 2007 bolo vybudované mini ihrisko s umelou trávou.
- 2014 zrekonštruovali hráči svojpomocne priestory pod tribúnou.
- 2016 bola urobená obnova oplotenia areálu a tiež výmena okien a dverí na tribúne, ako aj jej zateplenie, starosta obce zakúpil digitálnu tabuľu s časomierou a ukazovateľom skoré.
- 2020 sa vymenil umelý trávnik na multifunkčnom ihrisku.
- 2021 bol vybudovaný samozavlažovací systém ihriska.
- 2025 sa začala výstavba klubovne na ihrisku.

Aktivity na futbalovom ihrisku

Okrem futbalových zápasov sa ihrisko hlavne v minulosti využívalo na organizovanie okresného kola spartakiády, tanečné zábavy v prírode, letné mierové slávnosti, Deň detí. V roku 2006 vystupovala na ihrisku so svojím programom Armáda SR pri verejnej nahrávke Slovenského rozhlasu.

Od roku 1999 do roku 2006 lákali priaznivcov futbalu a zberateľov podpisov priateľské futbalové zápasy medzi našimi futbalistami a hokejistami **Dukly Trenčín** posilnenými hráčmi NHL. Postupne sme u nás privítali dnes už zosnulého Pavla Demitru, Roberta a Ronaldu Petrovických, Jozefa Daňa, Ľubomíra Sekeráša, Mariána Gáboríka, Richarda Lintnera, Branka Radivojeviča, Andreja Meszároša, Rastislava a Richarda Pavlikovských, Marcela a Mariána Hossovco, Jána Zlochu, Igora Murína, Milana Bartoviča, Romana Kontšeka s trénermi Františkom Hossom, Júliusom Šuplerom a Milanom Hovorkom.

Podobné priateľské futbalové stretnutia sme organizovali aj s **hokejistami Žilinských vlkov** v sezónach od roku 2003, ktoré nám pomáhal organizovať hlavne Roman Kontšek. V roku 2004 boli naši futbalisti počas hokejovej reprezentačnej prestávky na oplátku pozvaní na hokejové stretnutie do Žiliny. Odsúdili si, ako to vedia na korčuliach a s hokejkami. V priestoroch, kam môžu len hráči, bolo pripravené pre všetkých bohaté pohostenie.

Vo februári 2006 na krátke sústreďenie zavítali do penziónu Grunt hokejisti extraligovej Žiliny s trénerom Šterbákom. O tom, že im Papradno sedí, sa presvedčili samotní hráči, keď v tomto roku získali zatiaľ jediný titul majstra Slovenska.

Pohár hokejisti Žiliny na čele s kapitánom Romanom Kontšekom doniesli ukázať do Papradna širokej verejnosti dňa 1.5. 2006.

Futbalový klub v obci Papradno

Ocenenia telovýchovnej jednoty

V roku 2000 bola naša telovýchovná jednota ocenená ako **najlepšia za okresy Považská Bystrica, Púchov a Ilava**. Ocenenie sme prevzali z rúk predsedu Okresného úradu v Považskej Bystrici Ing. Pavla Petrika a zástupcu kancelárie prezidenta SR Dáriusa Rusnaka, hokejového majstra sveta z roku 1985.

V roku 2009 predseda Trenčianskeho samosprávneho kraja na vyhodnotení najlepších športovcov a funkcionárov Trenčianskeho kraja ocenil **predseda TJ a celú telovýchovnú jednotu** za dlhoročnú činnosť v telovýchovnom hnutí.

V roku 2019 udelil prezident SFZ predsedovi TJ Ing. Stanislavovi Lališovi bronzový odznak SFZ za dlhoročnú funkcionársku činnosť.

V roku 2021 udelil prezident SFZ Pavlovi Zdurjenčíkovi bronzový odznak SFZ za dlhoročnú funkcionársku činnosť.

Predsedovia TJ od roku 1926 po súčasnosť:

Ján Uškovič 1926 – 1944, Pavol Vanko 1944 – 1948, Ladislav Umrián 1948 – 1951, Albin Moravík 1951 – 1960, vendelín Žilinčík, Cyril Bašo 1960 – 1989, Jaroslav Hroško 1989 – 1992, Miroslav Dománek 1992 – 1995, Rudolf Zboran 1995 – 1998, Stanislav Lališ 1998 – dodnes.

Starí páni TJ Žiar Papradno a starí páni TJ Sokol Jankovice.

Futbalisti, ktorí hrali I. ligu

Starší priaznivci futbalu v Papradne si určite pamätajú na meno **Vladimír Bednár**, ktorý je rodákom zo susednej obce Brvníšte a ešte aj dnes občas na futbal do Papradna zavíta ako divák. Ako sám spomína, vo veku žiaka ZŠ odchádzal takmer denne s futbalovou loptou na pole s kravami, kde si loptu kopal do protisvahu. Na futbalovom ihrisku do svojich 15 rokov nikdy nehral futbal. Jeden z prvých futbalových zápasov bol, keď mu ponúkli kamaráti z internátu v Bytčici miesto v priateľskom zápase proti žilinskému C mužstvu v Budatíne na škvarovom ihrisku. Jeho talent si okamžite všimol tréner žilinského C mužstva a ponúkol mu miesto v tomto mužstve. Za pol roka sa dostal do B mužstva, často bol náhradníkom v ligovom doraste. Po vyučení začal pracovať v Považskej Bystrici a na dochádzanie na tréningy do Žiliny nezostal čas. V tom čase Vlada oslovil Vladimír Umrián s otázkou, či by nechcel hrať v Papradne, ak vybaví prestup zo Žiliny. S takýmto riešením súhlasil a prestup sa uskutočnil. Vlado hrával ako podhrotový hráč. Jeho výkony pritiahli do Papradna v roku 1973 bývalého reprezentačného trénera Jozefa Marka, v tom čase trénera Považskej Bystrice, ktorý po sezóne 1972/1973 si stiahol Vlada k sebe do tímu, kde z neho urobil stopéra. V dobrom spomína na Ladislava Pajerchina, ktorý mu bol nielen spoluhráčom, ale aj super kamarátom. V roku 1976 sa na 4 roky upísal prvoligovej Banskej Bystrici, kde ho okrem trénera Břízu lákal aj rodák z Jasenice a neskôršie aj tréner a hráč Papradna Emil Kolkus. V roku 1981 Vlado odišiel hrať do Trenčína spoločne s trénerom Břízom. Po ukončení prvoligovej kariéry hrával ešte v nižších súťažiach. Bol v širšom kádri reprezentácie Československa a medzi svojich hráčov ho lákala aj Sparta Praha. Okrem obrovských úspechov, ktoré dosiahol, bola vždy pre Vlada rodina na prvom mieste, a tak to je až dodnes.

Na sklonku svojej bohatej hráčskej kariéry prišiel trénovať a aj hrať do Papradna už spomínaný **Emil Kolkus**. Hral futbal za prvoligovú Banskú Bystricu a bol členom širšieho olympijského výberu Československa, za ktorý odohral aj prípravné zápasy. Výborný futbalista a ešte lepší po ľudskej stránke. Za Papradno nastupoval aj v čase, keď už mal po päťdesiatke. Dokonca hrával aj so svojím synom Martinom. Z terajších futbalistov z Papradna miera vyššie **Adam Gáborík**, ktorý je trénerom mužov a zároveň hráčom II. ligovej Považskej Bystrice, a **Andrej Bašteľ**, ktorý je v súčasnosti v kádri III. ligovej Beluše.

Sobotňajšia oslava storočnice futbalu

Oslavy začali o 9.45 h sprievodom od kultúrneho domu do Kostola svätého Ondreja, kde bola odslúžená svätá omša za zakladateľov futbalového klubu, bývalých i súčasných hráčov, všetkých sponzorov klubu, za fanúšikov, ako aj všetkých ľudí, ktorí prichádzajú na ihrisko za športom s dobrým úmyslom. Na konci svätej omše TJ Žiar Papradno dostala od dôstojného pána farára Martina Hrušku poďakovanie za obetavú a nezištnú pomoc pre Farnosť Papradno a za vynikajúcu spoluprácu. TJ Žiar odovzdala na pamiatku pánovi farárovi futbalový dres s „gélovým pracím práškom“. Po svätej omši sa pozvaní hostia presunuli do kultúrneho domu, kde po privítaní predsedom TJ a po krátkom príhovore zameranom na históriu futbalu v našej obci boli odovzdané ďakovné listy. Ďakovnými listami boli ocenení: terajší starosta obce, bývalý starosta obce, poslankyne a poslanci, zástupcovia dobrovoľných zložiek, Podžiaran, Lesné družstvo, bývalí hráči TJ Žiar Papradno, z ktorých by sme radi vyzdvihli hlavne najstaršieho žijúceho futbalistu pána Jozefa Zdurienčíka či Vladimíra Bednára, ktorý to svojím talentom a pevnou vôľou dotiahol do prvoligovej Banskej Bystrice, kde hrával s takými borcami, ako v tom čase bol Ondruš či Jurkemik. Medzi ocenenými boli všetci súčasní hráči Papradna, sponzori nielen tohto podujatia, ale aj tí, ktorí pomáhajú pravidelne. Ocenené boli aj telovýchovné jednoty Sokol Jankovice, Slovan

Brvnište, Partizán Prečín. Zo vzácnych hostí tohto podujatia si ocenenie prevzali Ivana Schnebergová, generálna sekretárka SFZ, ktorá nám na pamiatku odovzdala dres a futbalovú loptu s podpismi futbalových reprezentantov Slovenska, Miroslav Kvašay, predseda ObFZ Považská Bystrica, či bývalý hokejový reprezentant Roman Konštek. Odovzdaných bolo 132 ďakovných listov. Od pozvaných hostí bola obdarovaná rôznymi darmi od plakiet, darčkových košov až po „nealkoholické 40% a silnejšie destiláty“ aj TJ Žiar Papradno. Špeciálne dary venovali folkloristi v podobe 11 fľaštičiek „živej vody“, bariel urobených zo samorastov a kapsu prvej pomoci lekárskeho doplnkov na boľáčky. Samozrejme, zrak futbalistov sa najviac upieral na živú vodu.

Počas obeda sme všetkým ponúkli aj prezentáciu futbalového klubu – 100 rokov futbalu, ktorú pripravila Denisa Macošincová. Po obede sa celá oslava presunula na ihrisko TJ Žiar. Po krátkom príhovore predsedu TJ starosta obce odovzdal TJ do užívania novú budovu, ktorá bude slúžiť ako klubovňa. Nasledovali futbalové stretnutia medzi U9 Papradno a U9 Jasenica na umelej trávě a zároveň na ihrisku futbalové stretnutie U 15 Papradno a U15 Jasenica. Medzitým sa podával výborný guláš a fazuľovica za dobrovoľný príspevok. Rozdávali sa koláče, ktoré s ochotou a láskou napiekli naše drahé polovičky. V klubovni bola výstava dobových aj súčasných fotografií, za ktorú poďakovanie patrí Denise Ma-

Vážení priaznivci futbalu v Papradne,

v tomto roku oslavujeme sté výročie od založenia futbalového klubu v našej obci. Písomná zmienka hovorí o tom, že začiatok futbalových aktivít je spojený s vtedajším riaditeľom štátnej školy pánom Jánom Uškovičom, ktorý položil základy futbalu v našej obci v roku 1926. Postupne sa futbal stal populárny medzi mládežou a tiež medzi mužmi. Od roku 1932 možno hovoriť o organizovanom futbale. V súvislosti s touto hrou, ktorá je najpopulárnejším športom a ktorú sledujú každý víkend milióny priaznivcov na celom svete, pripomínam, že táto hra je sledovaná aj na ihrisku v Luhoch pod Hôrkou. Tešíme sa z výhry našich futbalistov a spoločne s nimi smútime, ak výhru nedosiahnu. Ale treba pripomenúť, že na ihrisku to nie je len o futbale. Je to aj o stretnutí sa celých rodín. O tom, že medzi sebou komunikujeme osobne, nielen cez mobily a SMS správy. Po každom zápase bez ohľadu na výsledok si futbalisti zaslúžia od nás divákov potlesk. Potlesk za úsilie, snahu dosiahnuť čo najlepší výsledok a ochotu prepoťiť dres aj napriek tomu, že často nie je priestor na tréning, nakoľko si hráči na svoje životy i živobytie svojich rodín zarábajú často mimo domova. Som pri futbale 30 rokov a za ten čas som nepoznal žiadneho nášho hráča, ktorý by vstupoval na ihrisko v porazeneckej nálade. Treba pripomenúť, že na to ihrisko rovnako vstupuje aj súper. Tešíme sa z úspechov našich futbalistov, ale oceňme aj úsilie a hru našich súperov.

Vážení futbalisti, tréneri, funkcionári, priaznivci futbalu, prajem vám všetkým do ďalších rokov krásne futbalové zážitky, krásne góly, pekné a nezabudnuteľné chvíle strávené na ihrisku.

Moje a naše poďakovanie patrí okrem vyššie spomínaných aj fanúšikom, starostom obce a obecným zastupiteľstvám počas celej storočnej histórie za podporu futbalu v našej obci.

Vám všetkým patrí naše úprimné ďakujeme.

**S úctou Ing. Stanislav Lališ
predseda TJ Žiar Papradno**

cošincovej a kolektívu žien, ktoré jej pomáhali. Hlavný futbalový zápas prebehol medzi Papradnom a Brvnišťom, rozhodovali Patrik Papuča, Zdenko Zboran a Mirko Belušík. K sviatočnej atmosfére prispeli aj kolotočiar a predajcovia dobrôt a piva z M-baru i partia od Miňa Hromádka. V dobrej nálade pri skladbách do tanca znela harmonika, spievalo sa, proste, storočnica

so všetkým, čo k nej patrí. Veľké **ĎAKUJEME** vyslovujeme všetkým, ktorí vyvinuli enormné úsilie za dobrý a hladký priebeh celej oslavy, ale aj tým, ktorí prišli a ocenili túto snahu. Možno aj niečo nebolo podľa vašich predstáv, ale verte, že sme sa maximálne snažili, aby oslavy boli dôstojné.

**Ing. Stanislav Lališ,
predseda TJ Žiar Papradno**

VIVAT PODŽIARAN

Svjatky po celý rok

Vravíte si, že prečo taký nadpis? Tento rok sa naše folklórne súťaže nesú v znamení zvykoslavných pásiem. A my sme už dlhšie uvažovali nad tým, že by sme sa nejakým spôsobom skúsili pozrieť práve na vianočné obdobie. Len ako to preniesť na pódium? To bol teda ťažký oriešok.

Bolo nám jasné, že *Betľehonci* musia byť ústrednou témou a okolo nich sa bude všetko točiť. Naša SMS-ka (Samo, Marek, Samo) už z chlapcov z Podžiarančeka vyrástla a sú to už hotoví chlapi nielen na výšku, ale aj po hlasovej stránke. A k nim Paťo ako Gric... No, čo viac dodať? A že tomu tak je, potvrdila aj porota na regionálnej súťaži. Zožali naozaj veľkú pochvalu. Najťažšie bolo pre nás spojiť na javisku dva deje, ktorý sa každý odohrával niekde inde. Jeden vonku a druhý vnútri v chalupe. Tak sme si spravili pomyselnú čiaru, ktorá nám urobila akúsi hranicu. A ešte jednu vec sme zistili... Že 15 minút je strašne málo. Toľko vecí by sa dalo ešte stvárniť. Ale podstatu sme hádam vystihli. Zvyky v dome, búvejky, Betľehonci, spoločné spievanie. *Hore, hore, pastúškova* nemohla určite chýbať. A na tých našich spevoch si dáваме vždy záležať. Porota si tento rok okrem spevov a scénického spracovania všimla aj inú vec – kroje. Aby sme neskĺzli do toho, že ich budeme mať všetci rovnaké. Veď ani kedysi tomu tak nebolo. Každá žena chcela byť originálna, chcela sa líšiť od tých ostatných. Tak mala inak vyšité rukávce, mužom iným vzorom vyšili košeľe. Aby sa podľa oblečenia vedelo, z ktorej dediny kto pochádza, no

aj v tomto treba zachovať rôznorodosť. Preto by som sa ešte raz chcela poďakovať všetkým, ktorí nám v posledných rokoch vyšivali *príramky, obojky, trúbelky* na rukávce aj košeľe, že práve túto inakosť v tom zachovali. Dokonca sme dostali ešte jedno odporúčanie – že keď sme sa s tým už takto „pohrali“, možno by nebolo zlé zapojiť do toho špeciálne svetelné efekty, ktoré by ešte umocnili dej, ktorý sa odohráva na javisku. No, máme nad čím zase rozmyšľať. Som naozaj veľmi rada, že to opäť tak dopadlo. Že tie naše krásne zvyky získali opäť to najvyššie ocenenie – zlaté pásmo a priamy postup na krajské kolo, ktoré bude opäť u nás 19.9.2026. Radi vás zase uvidíme. A keďže celý rok buď nacvičujeme, alebo vystupujeme s týmto vianočným pásmom, máme vlastne *Svjatky* po celý rok.

No nielen súťaži sme sa tento rok venovali. Spievali sme, ako vždy, na tradičných podujatiach v našej obci. Či to už bolo počas Veľkej noci v kostole, pri stavaní mája, na Deň matiek, kedy sme dlho rozmyšľali, čo zase zaspievame, povieme. A nakoniec, ako vždy s humorom nám vlastným sme hádam zase zabavili aj ľudí, aj seba. A hneď bol ten deň krajší. Na Kolibe sme sa zúčastnili niečoho výnimočného. Okrem Bačovej cesty aj posvätenia novej Kaplnky sv. Vendelína. Je to naozaj úžasné dielo našej Hany a veríme, že k nemu veľa ľudí nájde cestu.

Tento rok sme mali aj taký špeciálny ročník našich folklórnych slávností. Že trinásty. Veď sa hovorí: 13 - Pán Boh pri nás. Ale čo vymyslieť, keď ešte aj dátum sme mali 13. júna? Povedali

Členovia FSK Podžiaran darovali TJ Žiar Papradno 11 flaštičiek „živej vody“, kapsu prvej pomoci s liekmi na boľáčky, barly zo samorastov a plyšovú posilu Mbappé do budúceho ročníka. Vraj sa chystal prísť aj živý, ale reprezentuje Francúzsko na MS.

sme si, že tú trinástku musíme nejak špeciálne začleniť do celého programu. A hádam sa to aj podarilo. A veru žiadne nešťastie nám nepriniesla. Veď všetky vystúpenia boli krásne, nikomu nohavice nespádli, ešte aj ten dážd nás obišiel. Tento rok sme chceli mať festival zase taký regionálny. Som veľmi rada, že naše pozvanie prijali FSK Dúbrava z Jasenice, FSK Javorníček z Hvozdnice a FSK Žrnovanka z Hornej Marikovej a ako inak deti z Podžiarančeka a my. Kto bol pozrieť, určite nebanoval. Lebo toľko humorných situácií, ktoré počas dňa vznikli, sme už veru dávno nemali. Pre nás bolo výnimočným aj to, že sme spolu s Marikovcami nacvičili spoločnú scénku z pera Iza Mikudíka – *Marikovsko – papradňanské veselje*. Už len to spojenie dáva záruku, že sa bude diať niečo výnimočné. A teda aj bolo. O vtipné momenty nebola núdza, k tomu krásne spevy... Čo si priat? A stále viac si uvedomujeme, že deti z Podžiarančeka sú naozaj úžasné. Ich samostatné vystúpenie, ba aj to, koľkí z nich už aj s nami vystupujú... To je skratka nádhery. Sme radi, že ich máme, sme hrdí na to, ako zachovávajú tie naše piesne a zvyky. A bez Božky a Denky by to veru nešlo. Ešte by som tak za seba chcela s vďakou od-

povedať za krásne poďakovanie, ktorého sa mi dostalo, keď už 15 rokov vediem Podžiaran. Roman so Zuzkou to naozaj perfektne vymysleli. A to zrkadlo naozaj nemalo chyby... Ďakujem za všetko.

Týždeň po festivale sme sa na chvíľu rozdelili. Naši chlapi uvarili úžasný segedínsky guláš na podporu materskej škôlky a so ženami sme sa vybrali na MFF Myjava, kde sme spievali v špeciálnom programe Šak je to láska zlá v evanjelickom kostole. Samko Smetana chcel od nás piesne, kde by sme „nadávali“ na chlapcov. To teda bol oriešok. Veď my nenadáваме, my ich máme rady. Ale nakoniec sme predsa nejaké našli, ďalšie vybral Samko. A to bol zase druhý oriešok, lebo boli medzi nimi aj také, ktoré sme ešte nespievali. Tak zase vieme ďalšie krásne piesne, ktoré určite aj vy budete môcť niekedy počuť.

A čo nás ešte čaká? So ženami naše cesty povedú do Východnej. Spoločne si zopakujeme veselje na Marikovských folklórnych slávnostiach 12.7.2026, o týždeň na to nás môžete vidieť aj počuť v Bytči. A ešte všeličo iné by sme chceli v lete podíhať. Veď uvidíme... Dobré si oddýchnite, načerpajte sily, a keď budete mať chuť, pridte nás niekde pozrieť. **Lenka Jandušíková**

Kontilovci z Papradna – cirkevní hodnostáři 17. – 19. storočia

2. časť - Pokračovanie o kňazoch z rodu Kontilovcov

Martin Kontil

V rokoch 1725 a 1726 sa objavuje tentoraz na kolégiu v Trenčíne ďalšie meno z rodu Kontilovcov – Martin. Navštevoval vtedy prvý a druhý ročník gymnázia. Vie sa o ňom veľmi málo. Neskôr ho v rokoch 1729 a 1730 nachádzame na univerzite v Trnave, kde v roku 1730 získal titul magistra filozofie. Tam sa aj nachádza zmienka o jeho papradnianskom pôvode. Tým sa jeho životná stopa stráca. Aký bol jeho ďalší osud – nevedno.

Gašpar Kontil

Meno Gašpara Kontila sa prvýkrát nachádza v archívoch v roku 1766, kedy navštevoval Jezuitské gymnázium v Trnave. V rokoch 1770 – 1771 študoval na Arcibiskupskej právnickej fakulte v Egeri. V roku 1782 pôsobil v súdnej rade vo Vrábľoch ako tzv. „honorarii“ – čestný prísediaci. V rokoch 1789 a 1790 sa objavuje v zozname súdnej rady v Leviciach ako prísediaci (radca). Bližšie informácie o ňom som nenašiel. Nikde som neobjavil ani zmienku o jeho papradnianskom pôvode, ale je tu jedna indícia... v súdnej rade v Leviciach je uvedený pod menom Gašpar Kontél. Rovnako Kontél sa v niektorých zmienkach volá aj ďalšia osobnosť rodu Kontilovcov z Papradna Ján Kontil.

Ján Kontil

Rod Kontilovcov ako cirkevných hodnostárov zavŕšil na prelome 18. a 19. storočia Ján Kontil – horlivý bernolákovec, jeden zo zakladajúcich členov Bernolákovho Slovenského učeného tovarišstva, neskôr významný kňaz a dekan.

Narodil sa 29. septembra 1759 v Papradne. No nielen ako kňaz je Ján Kontil známy. Už ako študent druhej triedy arcigymnázia v Bratislave sa spolupodieľal ako autor jednej z kapitol na knihe, ktorú zostavil profesor Juraj Sklenár pod latinským názvom *Rariora naturae monumenta in Hungaria occurrentia* (Prírodné unikáty Uhorska). Kniha má päť kapitol, Ján Kontil je autorom tretej z nich pojednávajúcej o vzácnych drevinách. Jednotlivé kapitoly písali študenti gymnázia, prvú kapitolu napísal rektor Andrej Bernolák, strýko slávneho Antona Bernoláka. A práve Anton Bernolák bol neskôr spolužiakom Jána Kontila na Generálnom seminári v Bratislave. Jána Kontila spomínal aj vo svojich zápiskoch, napríklad ako študenta, ktorý bravúrne ovládal slovenčinu.

Po vysvätení za kňaza sa stala jeho prvým pôsobiskom Košeca. Prvého marca 1791 prichádza do Kotešovej, kde pôsobí do novembra 1798. Následne sa stáva jeho domovom Farnosť Dolný Hričov. Tam pôsobil až do svojej smrti 8. júla 1814. Viacero rokov viedol dekanát v Bytči. Pochovaný bol na dnes už nejstávajúcom cintoríne v Dolnom Hričove, ktorý sa nachádzal na mieste súčasného kostola. Zaujímavosťou je, že rovnako ako Gašpar Kontil bol aj Ján Kontil v neskorších rokoch známy pod priezviskom Kontél.

Miloš Majšík

Prvá júnová nedeľa patrila deťom

Pri príležitosti Dňa detí pripravila obec v spolupráci so základnou školou s materskou školou a dobrovoľnými hasičmi súťaž a zábavný program pre všetky deti. Opäť si mohli vyskúšať svoju zručnosť a šikovnosť pri súťažiach, pozrieť si ukážku práce s policajným psom, ktorý zadržal starostu, ukážku útoku mladých hasičov z Baran teamu, ako aj hasenie dreveného domčeka dobrovoľnými hasičmi. Túto činnosť si mohli vyskúšať aj deti. Pripravené bolo tiež maľovanie na tvár, sladké odmeny, maskoty, skákacie hrady, cukrová vata, bublinová šou. Deti si pochutnali na čokoládovej fontáne, ktorú sponzorsky zabezpečil Jožko Zdurienčík v M-bare, ako aj na zmrzline z Gelato Novity, ktorou bolo odmenené každé dieťa. Spolu daroval Adam Murec 136 zmrzlín. Džúsičky venovalo deťom Lesné družstvo Papradno. Všetkým, ktorí sa akokoľvek postarali o to, aby na toto podujatie deti rady spomínali, ďakujeme.

Obec Papradno

na základe uznesenia obecného zastupiteľstva č. 22/2026 a 23/2026 zo dňa 24.6.2026 vyhlasuje obchodnú verejnú súťaž v zmysle § 9 ods. 2 písm. a) a b) v spojení s § 9a ods. 1 písm. a) zákona SNR č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov s použitím § 281 a nasl. Obchodného zákonníka na podávanie najvhodnejšieho návrhu na uzatvorenie kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľného majetku vo vlastníctve Obce Papradno nasledovne:

obchodnú verejnú súťaž OVS č. 1/2026

1. na odkúpenie nehnuteľného majetku obce Papradno nachádzajúceho sa v k. ú. Papradno, zapísaného na liste vlastníctva č. 1791 a to:

a) budova dielne s príslušenstvom, súpisné číslo 2016, nachádzajúcej sa na pozemku parc. č. KN-C 1420/1, druh stavby: iná budova;

b) pozemok parc. č. KN-C 1420/1, výmera pozemku 44 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie v celosti.

Znenie súťažných podmienok a kontakty k získaniu informácií o predmete prevodu sú k dispozícii na webovom sídle obce: www.papradno.sk.

Lehotu na predkladanie návrhov zmlúv končí dňa 23.9.2026 o 12.00 hod.

Ing. Roman Španihel, starosta obce

ČERIEPKY z Podjavorníka

OSTRVE

Bol to dobrý výmysel. Okolnosti na uľahčenie a zjednodušenie roboty prinútili našich predkov rozmýšľať. Ak sa nemýlim, v iných krajoch a iných krajinách som to nevidel. Skôr tam používali také doskové konštrukcie ako cestárske zábrany proti snehu, ktoré opreli o seba a na ktoré navesili seno. Možno tuto za kopcom na Kysuciach a na Morave používali ostrve. Ale tí to od nás určite odkopírovali. Vravím, strašne dobrý nápad. Keď sa ostrva dobre zahlobila do zeme, seno alebo zbožie na nej zavesené tam vydržalo relatívne dlhý čas bez toho, aby začalo vlhnúť, plesnieť, hniť alebo inak brať skazu, čo by sa stalo, keby zostalo voľne na zemi alebo zhrabnuté v rojoch (malých obláčikoch sena na lúke o rozmeroch cca 5x5 metrov) či len tak zložené na uherkách (kôpkach).

Dozreté trávy bolo treba pokosiť čím skôr. Kosenie tráv malo svoj čas. Ak sa to nestihlo včas, tráva „išla“ do semena a seno vraj už potom nebolo také kvalitné. A potom aj preto, keď trávy vyrástli dovysoka, byť nevydržala stáť rovno a pod ťarchou napršanej vody z letných búrok sa zlomila a celé plochy trávy zostali poľahnuté. Ešte háklivejšie bolo na to zbožie kvôli ťarche klasu. Poľahnuté plochy sa potom zle kosili. Preto hospodár mal záujem pokosiť všetky kosienky čím skôr, pokým trávy neľahli. To však niekedy malo za následok, že všetky pokosené lúky sa nestihli včas usušiť a poznášať do stodoly. Ako som už napísal,

keby seno zostalo dlhodobo na zemi alebo v uherkách, pokazilo by sa. A tu prišli na rad ostrve. Ostrv či ostrva bola približne dva metre vysoká vršina vyrobená z čopca svrčiny alebo jedle. Táto vršina sa pri výrobe ostrve neokľesnila úplne dočista, ale sa nechali 20 – 30-centimetrové halúzky po obvode ako také ostne alebo špice, na ktoré sa potom vešalo seno alebo zbožie. Spodok ostrve sa zakresal do špica, aby sa dal napevno dobre a ľahko uchytiť do zeme – inak povedané, aby sa ostrva dala riadne zahlobiť. Rovnako vrch ostrve sa čo najostrejšie zašpicacil, aby sa dalo seno vidlami dôkladne napichnúť na čopec

ostrve a aby navrchu senovej pyramídky vytvoril akýsi zvon, po ktorom vonkajškom stekala voda a seno (alebo zbožie) zostalo suché a nepoškodené.

Ako všetky hospodárske výmysly a náčinia našich predkov aj ostrve mali svoju odbornú terminológiu a technologický postup výroby a inštalácie. Keď sa v hore vyrezala jedľa alebo smrek na palivo, alebo na desky, tak vršiak - čopec sa neokľesnil, ale sa z neho urobila ostrva. Bolo nepísaným pravidlom, že čopce zo stromov zostávali voľne ležať v hore bez okľesnenia, aby si hospodár, ktorému sa staré ostrve polámali alebo spodné špice odhnili v zemi, ak ich tam nechal zapichnuté cez zimu, nebol núten obnoviť svoje ostrvové zásoby do foroty.

Inštalácia ostrve bola nasledovná: Ťažkým, na to špeciálne upraveným železným kvolom, sa do zeme vyhlbila špicatá jama o hĺbke cca 30 – 50 cm a s horným priemerom otvoru 10 – 12 cm podľa hrúbky dolnej časti ostrve. Potom sa ostrva zapichla hrubším koncom do vyhlúbenej diery a tyľcom železného kvola sa upevnila špicatými kameňmi po obvode ostrve tak, aby riadne držala. Po zahlobení skál okolo ostrve sa rukou ostrva vyskúšala, či dobre drží. Ideálne bolo, keď sa ostrva po zatrasení chvela ako struna. Vtedy bola dobre zahlobená. Hlobenie ostrv chcelo tiež určitú skúsenosť a správny grif. Niekedy ako naschvál skala dobre nesadla a nie a nie ostrvu dobre zahlobiť. Vtedy sa museli všetky skaly vybrať, jama trochu prehĺbiť, v hromadze pohľadať trochu vhodnejšie skaly a hlobenie zopakovať znovu, až pokým sa ostrv nechvela ako napnutá struna. Ak to pri hlobení hlobiar odfláknul, nevybral si kvalitné špicaté skaly a ostrvu zahlobil lajdácky, len aby to bolo, nezriedka sa stalo, že sa ostrva spolu s masou zaveseného sena vyvrátila alebo zlomila a na seno pršalo. Ak si to hospodár nevšimol včas, stalo sa, že seno začalo plesnieť a hniť a vyšlo vnišť.

Po sezóne, keď sa zavesené seno spratalo do stodoly, bolo pravidlom, že ostrve sa z jám povytŕhali a uložili v krúží dolu tenším špicom na kamenný podklad, aby pri kontakte so zemou nehnili. Tiež sa zvykli zavesiť na spodné konáre stromov. Alebo sa poukladali na seba v hromadze (kamenia) vedľa lúky. Potrebné bolo všetky hlobiace skaly upratať späť do hromady,

lebo ak sa tak nestalo, v budúcom roku ich pri kosení kosa nemylne našla.

Už pri hlobení ostrv bolo vidno precíznosť hospodára. Niektorí mali ostrve zahlobené v rovine po celom kosienku, ako keby ich hlobil podľa špagátu. Náš tata používal takú *prúpovídku*, že *chto je ľafo v živoce*, má aj ostrve zahlobené nakrivo. Až v neskorších rokoch som pochoopil, že takto sa u nás popri robote vyučovala životná filozofia. Či si hlobič ostrv, alebo minister zemetrasenia, snaží sa, aby si svoju robotu robil poriadne. A tak som sa pri hlobení fakt snažil, aby boli ostrve zahlobené rovno. A mňa tá robota ozaj bavila. U nás bola zaužívaná taká deľba práce, že tato so staršími bratmi pokosili a ja s mamou sme vešali na ostrve. Zo začiatku to všetko robila mama alebo pomáhali starší bratia. Najskôr zahlobiť ostrvu a potom navesiť seno. Ja som bol len taký obsmŕdač a nosič skál. Veľmi som sa to chcel naučiť. Keď niekto chcel byť kozmonautom, hokejistom alebo smetiárom, tak ja som mal v detstve jediný sen: Chcel som byť dobrým hlobičom ostrv. Postupne som sa však do toho dostal. Nejaký čas to trvalo, lebo zo začiatku aj trafiť kvolom do tej istej diery v zemi bol problém. Ale postupom času som získal aj ja ten správny grif, že vo veku možno 8-15 rokov bolo hlobenie ostrv len moja parketa. Nikoho som k tomu nechcel pustiť. A bol som sám so sebou spokojný, že som ozaj dobrý hlobič, ktorý to má zahlobené v rovine, *jako keby streliť*.

Až raz... Strašne sa mračilo a dažďu už viseli nohy z oblakov. Ponáhľali sme sa, aby sme už celkom dobre preschnuté seno stihli zavesiť na ostrve. Hlobil som možno dvadsiatu ostrvu. Nebol čas pozerieť na rovinu. Hlavná bola tentoraz kvantita. A to bola chyba! Prechádzal okolo starý Jožo Fujaš od Chuchmalvo, ktorého som si vážil a obdivoval ho, že má veľkú rodinu a všetky jeho deti boli milé a slušné ľudia. Aj jeho ľudminu som mal rád. A ľúbili sa mi všetky *dzejvky Fujašky*... A on ma strašne podpíchnul na najcitlivejšom mieste: „Jožo, ty ostrve si zahlobil tak, jako keby si si riadne vypil!!!“ Božemvoj!!! Krivo zahlobené ostrve, ľafo v živoce!!! Ani zaspáť som večer nemohol a rozmýšľal som, či by nebolo rozumné pod rúskom tmy poskladať seno a ostrve prehlobiť do roviny. Ale čo, keď strašne pršalo... **J.Trulík**

Dzejvky z Podjavorníka pri ostrvi

Zľava: Sábina Bábkovjevch a Matyľa Filína od Hruškvo, Heľena Buhlíkova z Kržľe, Stáza Gavuríkova z Potoka /od Levčvo, Maryša Barina z Kržľe a Miľa Ošukina ze Šupíka na Kržľi. Namiesto priezviska sa často používalo prímene súvisiace s rodinou alebo rodičmi, či jedným rodičom.

Základná škola s materskou školou Papradno

Stavanie mája s folkloristami

Posledný aprílový týždeň patril v našej MŠ stavaniu mája. Deti si na túto príležitosť pripravili krátky program v podobe básní a piesní. S pomocou školníka a za doprovodu hudby a spevu v podaní Mária Hároníka a Patrika Pšuríka sme máj postavili v priestoroch dopravného ihriska.

Deň matiek v podaní našich škôlkarov

Nezabudli sme ani na naše mamičky. Ku Dňu matiek sme pre ne navrhli bohatý kultúrny program. Deti sa v kinosále KD predstavili s krásnymi básničkami, piesňami i tancom. Potešili tak nielen svoje mamy a babky, ale aj všetkých prítomných divákov.

Malí speváčikovia

V hudobnom tempe sme pokračovali aj na 1. ročníku spevackej súťaže Papradňanský slávik, ktorá sa konala v kinosále KD. Našu MŠ reprezentovali deti z lienkovej, sovičkovej a včielkovej triedy. O konečnom umiestnení rozhodovala porota v zložení starostov obcí Papradno, Brvnište, Stupné a Jasenica. Spomedzi súťažiacich z celej Papradnianskej doliny získali Anika Hlušeková z lienkovej triedy a Eliška Truchlíková z včielkovej triedy krásne 1. miesto.

Deň detí plný smiechu a radosti

Napriek tomu, že nám počasie pokazilo plány, Deň detí sme nakoniec oslávili v priestoroch MŠ. Pre deti sme pripravili rôzne

športové súťaže, v ktorých mohli preukázať svoju šikovnosť a obratnosť. Po absolvovaní stanovíšť boli všetky deti odmenené a nezabudli sme ani na jedlo a pitný režim. Deti si pochutnali na opečených klobáskach a sladkých palacinkách. Záver tohto vydareného dňa patril už tradične diskotéke.

Návštevy v našej MŠ

V priestoroch MŠ a kinosály KD sa konalo množstvo zaujímavých divadelných predstavení. Deti sa veľmi potešili aj stretnutiu s domácimi zvieratami, ktoré k nám zavítali z mini farmičky Ranč Santana.

Predškôláci v pyžamách a rozlúčka so škôlkou

Záver školského roka patril už tradične nočnej škôlke a rozlúčke so škôlkou. V rámci nočnej škôlky deti najskôr navštívili farmu Farmárik v Bolešove a potom pokračovali rôznymi aktivitami v priestoroch MŠ. Nechýbala ani obľúbená diskotéka. O dobré jedlo pre deti sa postaral M-bar Papradno, za čo im patrí obrovská vďaka. Tento deň deti zakončili už spomínanou nočnou škôlkou. O pár dní neskôr sa predškôláci lúčili so škôlkou. Na túto príležitosť si deti pre svojich rodičov pripravili bohatý kultúrny program.

Čo dodať na záver? Zostáva nám už len popriať všetkým deťom krásne prázdniny plné zábavy a smiechu a našim predškôlkom úspešný štart do 1. ročníka ZŠ!

Kolektív MŠ

Chutné kotlíkové špeciality

Každoročne naša MŠ v spolupráci s pohostinstvom Dalas usporadúva súťaž vo varení kotlíkových špecialít. Tento rok sme opäť spojili svoje sily pre dobrú vec a spoločne sme pripravili v poradí už 8. ročník tejto súťaže. Zúčastnené družstvá opäť ukázali svoje majstrovské umenie, čím potešili nejedného milovníka dobrého jedla. Nezabudli sme ani na naše deti a pripravili sme pre ne tvorivé aktivity a maľovanie na tvár. O dobrú náladu sa po celý deň staral aj DJ Kušan a nechýbala ani bohatá tombola. Výťažok z tohto podujatia 2 200 eur bude použitý pre deti a potreby MŠ, hlavne vyčistenie vanúšov a paplónov pre lepšiu spánok detí.

Papradňanský slávik

Papradňanský slávik po prvýkrát spojil malé talenty z materských škôl v Jasenici, Stupnom, Brvništi a Papradne.

Deti krásne spievali a vytvorili výnimočnú atmosféru plnú radosti a hudby.

Vítazi kategórie 4 – 5 rokov:

Anika Hlušeková (MŠ Papradno), Martin Krajčoviech (MŠ Stupné), Šimon Hess (MŠ Jasenica)

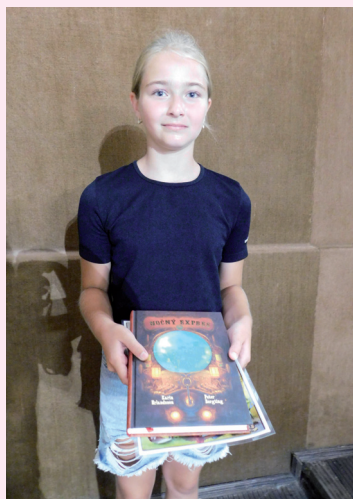
Vítazi kategórie 5 – 7 rokov:

Eliška Truchlíková (MŠ Papradno), Matej Moravík (MŠ Brvnište), Ema Sedláková (MŠ Jasenica).

Cenu poroty získali Jožko Žilínčik, MŠ Papradno, a Adam Slámka – MŠ Stupné. Deti zažili spoločné dopoludnie aj so sprievodným hudobným programom v podaní DJ Kvaka.

Základná škola s materskou školou Papradno

Cena riaditeľa školy za 1. stupeň:

Laura Šedivá – za výborný prospech, svedomitú a vytrvalú prácu a za vzorné správanie počas celého I. stupňa základnej školy

Cena riaditeľa školy za 2. stupeň:

Alžbeta Cedzová – za vynikajúce zvládnutie školských povinností počas celého štúdia, za príkladné a slušné správanie, pozitívny prístup k spolužiakom a úctivé správanie k učiteľom, za aktívne zapájanie sa do mimoškolských aktivít a obecných podujatí, ako aj za úspešnú reprezentáciu školy a obce v rámci DFSk Podžiaranček, kde dosiahla mimoriadne výsledky.

Čestné uznanie starostu obce Papradno:

Marek Burdej – za dlhodobé dosahovanie výborných výchovno-vzdelávacích výsledkov počas celého štúdia základnej školy, za príkladné a slušné správanie, úctu k učiteľom a priateľský prístup k spolužiakom, za neustálu ochotu nezištne pomôcť komukoľvek v núdzi a za šírenie ľudských hodnôt, ktoré sú príkladom pre celú školskú komunitu.

Absolventi 9. ročníka s triednou učiteľkou Mgr. Janou Kallovou.

Stretnutie spolužiakov zo ZŠ Papradno

Žiaci, ktorí končili Základnú školu v Papradne v roku 1975/1976, sa stretli po päťdesiatich rokoch 15. mája 2026 a dobre sa pobavili na otázkach: „Ty si kto?“ „A ty?“ Potom sa presunuli do M – baru, kde bolo pripravené občerstvenie. Kontakty sa zháňali všelijako: telefónom, pozvánkami cez poštu, whatsappom, Messengerom, po Papradne na bicykli, ale oplatilo sa. Pozvanie prijalo 41 bývalých žiakov troch tried a triedni učiteľka Emília Cabadajová a Tatiana a Ján Tomáškovci. Minútou ticha si uctili pamiatku 19 spolužiakov, ktorí sa stretnutia už nedožili. Po prípitku a rozkrájaní torty strávili spolu veľa pekných chvíľ plných spomienok a zábavy.

Jeho snom je preplávať La Manche

Bartolomej Hodoník, 9-ročný žiak 3. triedy ZŠ Papradno, je na prvý pohľad taký obyčajný chalan. Rád číta, najmä detektívky inšpirované príbehmi Sherlocka Holmesa, rád trávi čas pri počítači, bicykuje sa, venuje sa karate, obľúbil si aj lukostreľbu a rybolov. Obyčajný, ale iba na prvý pohľad. V niečom je iný ako jeho rovesníci. Kým väčšina jeho rovesníkov v zime nevyjde z domu von bez teplej bundy a čiapky, on si v mrazivom počasí oblečie plavky a s úsmevom skočí do rieky či jazera. Bartolomej búra mýty o tom, že otužovanie je iba pre dospelých. Že ide o extrémny šport pre drsných chlapov? Tento malý hrdina vás vyvedie z omylu. Na konte má už zaplávateľnú hodinovku na otvorených vodách aj adrenalínové plávanie v studenej vode, okraje ktorej pokrýva ľad. Tu je rozhovor s mladým talentom, ktorý posúva hranice detských možností:

Ahoj, Bartík, povedz mi, pred koľkými rokmi si sa rozhodol, že budeš „ľadovým medveďom“?

Toto je moja prvá otužilecká a plavecká sezóna. Keď som mal 8 rokov, videl som otužilcov, ako sa s úsmevom kúpajú v ľadovej vode na Stavnici. Tak som si povedal, že by som to skúsil aj ja. Začal som teda s prípravou, pretože aj otužovanie má svoje

Ocenenia za doterajšie úspechy pravidiel, ktoré treba dodržiavať. Doma som sa sprchoval iba studenou vodou a vonku som sa kúpал od leta až do zimy.

A neskôr si sa začal kúpať v Papradnianske aj v zime?

Áno, no vždy iba sám, rodičia stáli na brehu a mrzli. Nebola to pre mňa veľká zábava byť sám vo vode, a preto rodičia hľadali na internete rôzne informácie o otužovaní. Všetko sa zmenilo 6. decembra 2025, keď sa konalo Mikulášske otužovanie, ktoré organizovali otužilci z Podhradského mora. Tam som stretol množstvo ľudí aj z iných klubov, ktorí otužovanie a zimné plávanie milujú. Roman Klinčúch, zakladateľ klubu otužilcov v Považskej Bystrici, prišiel s myšlienkou, že by som si mohol vyskúšať aj preteky, a to Sloven-

ský pohár v zimnom plávaní.

Zúčastnil si aj viacerých pretekov. Kde?

Tie prvé som absolvoval v Galante 17.1. 2026 už ako 9-ročný, kde som plával 50 metrov prsia vo vode s teplotou 2,7 °C. Zvládol som to veľmi dobre a odniesol som si nové skúsenosti. Postupne nasledovali ďalšie preteky: Dunajská Streda, Senec aj Opatovce, kde som si vyskúšal i 100 metrov prsia. Posledné preteky Slovenského pohára som absolvoval 11. apríla na rybníku Malé Košariská. Každý štart mi priniesol viac istoty a chuti pokračovať v mojej záľube. **Viem, že tohtoročnú zimnú sezónu si úspešne ukončil. Povedz nám ako?**

Ukončil som ju 2. mája na Podhradskom mori, kde sa plávala hodinovka. Ako najmladší účastník som zaplával 2,29 kilometra. **Gratulujem. A čo na tvoj koniček hovoria spolužiaci? Veria ti to?**

Spolužiaci boli najskôr trochu prekvapení, keď som im o svojom koničku rozprával. Po prvých pretekoch chceli vidieť diplom aj medailu, tak som im to priniesol ukázať. A po každých pretekoch som v triede deťom rozprával, ako prebiehali. Snažím sa ich tým aj motivovať, aby sa nebáli skúsiť otužovanie a plávanie a aby vedeli, že aj takýto šport existuje. Ja som predtým tiež vôbec netušil, že sa niečomu takému dá venovať.

Čo by si poradil iným deťom, ktoré by to chceli vyskúšať, ale sa boja chladu?

Poradil by som im, aby začínali postupne a nič nesilili. Nemusia hneď skákať do ľadovej vody, stačí sa začať napríklad sprcho-

vať vlažnejšou vodou a pomaly si zvykať na nižšie teploty. Dôležité je počúvať svoje telo a ísť krok za krokom. Veľmi pomáha aj to, keď nejdú samy, ale napríklad s kamarátmi alebo s niekým skúsenejším. A hlavne sa netreba báť – ten pocit po prekonaní chladu je naozaj skvelý a stojí za to.

Bartík, pokračuj vo svojej krásnej záľube ďalej, nech sa ti darí! A ešte nám prezrad', čo by si chcel dosiahnuť v budúcnosti?

Mojim najväčším snom je raz preplávať kanál La Manche. Je to pre mňa veľká výzva, ktorá si vyžaduje veľa tréningu, vytrvalosti a odhodlania. Chcel by som sa stále zlepšovať, získavať nové skúsenosti na pretekoch a postupne sa pripraviť na takýto náročný cieľ.

Silno držíme palce a veríme, že sa tvoj sen stane skutočnosťou.

Futbal

Muži - VII. liga

1. Udiča	26	19	1	6	84:30	58
2. Lednica	26	17	5	4	68:28	56
3. FK Streženie	26	15	8	3	78:40	53
4. Podmanín	26	15	6	5	84:39	51
5. Papradno	26	15	6	5	68:31	51
6. Sedmerovec	26	15	3	8	87:57	48
7. Visolaje	26	12	5	9	60:39	41
8. Sverepec	26	11	7	8	41:33	40
9. Šebešťanová	26	7	8	11	46:63	29
10. Trstie	26	6	4	16	26:86	22
11. Praznov	26	6	2	18	33:89	20
12. Pružina	26	4	6	16	28:63	18
13. Dohňany	26	3	4	19	23:70	13
14. Kolačín	26	2	5	19	30:88	11

Starší žiaci - IV. liga

Nadstavba o 1. až 6. miesto

1. Pruské	10	9	1	0	56:11	28
2. Lysá	10	7	1	2	33:14	22
3. Ladce	10	7	0	3	28:12	21
4. Papradno	10	3	0	7	13:30	9
5. Domaniža	10	2	0	8	12:57	6
6. Jasenica	10	1	0	9	22:40	3

Nech víťazí mladosť v nás!

ZO JDS Papradno – seniori chceme dokázať, že ešte nepatríme do starého železa. Ale tento rok máme nabitý rôznymi športovými, turistickými a kultúrnymi podujatiami a neváhame priložiť aj pomocnú ruku k zveľaďovaniu našej obce zapájaním sa do brigád. Nech víťazí mladosť v nás! Nedá mi nepochváliť športovcov z našich radov, ktorí skvelo reprezentovali obec Papradno.

Máj: Bowling – okresné kolo v Žiline. Zúčastnilo sa 60 súťažiacich, z našej organizácie 7. Získali sme diplom za 3. miesto – muži (Ing. J. Klabník). Petang – 1. ročník Trenčianskeho kraja v obci Ostratice – krajské kolo. Zúčastnilo sa 16 družstiev z Trenčianskeho kraja, 3 ženy a 3 muži za každý okres. Za našu organizáciu bojovali M. Tóthová, J. Pongrácová, E. Šamajová a obsadili 3. priečku. Okresné športové hry v Považskej Bystrici, areál 3. ZŠ Školská. Zúčastnilo sa 96 členov z 9 organizácií okresu. Za našu organizáciu to boli: Ing. J. Klabník (1.), Ing. J. Tóth (2.), Š. Jandúch (2.), J. Strašík (2.), O. Knapová (2.), D. Levčíková (3.), M. Tothová, A. Bašteková, E. Vatolíková. Získali sme 1 zlatú, 4 strieborné a 1 bronzovú medailu a diplomy. Celkovo sme sa ako ZO JDS umiestnili na 3. mieste, získali sme pohár a diplom. A odkaz od všetkých a pre všetkých: Aj tak sme stále „frajeri“! V júni nás ešte čaká krajské kolo športových hier seniorov v Púchove a v septembri Olympiáda seniorov v Plevníku-Drienovom.

(mt)

Vydavateľ: Obec Papradno, 018 13 Papradno č. 315, IČO:00317594. **Redakčná rada:** Ing. Věra Lališová, e-mail: v.lalisova@gmail.com, Ing. Anna Pozníková, Mgr. Denisa Macošincová, e-mail: papradno@papradno.sk. **Príprava pre tlač:** Viera Petříková. **Tlač:** PNprint, Piešťany. **Náklad:** 1 100 výtlačkov. Povolene Okresným úradom Považská Bystrica, odbor všeobecnej vnútornej správy. **Reg. číslo:** EV 3232/09, ISSN 1338-8037. **Redakcia nezodpovedá za obsah článkov uverejnených v novinách.** Zodpovedný je autor príspevku. **Cena výtlačku:** bezplatne.